

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Ladislava Hejtmánka a soudkyně JUDr. Dany Černé a JUDr. Naděždy Treschlové ve věci žalobkyně: zastoupena Mgr. Petrem Václavkem, advokátem, se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra - Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 24.9.2015, č.j.: MV-120344-3/SO-2015,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců ze dne 24. 9. 2015, č.j.: MV-120344-3/SO-2015, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** na náhradě nákladů řízení zaplatit žalobkyni částku 16.342,- Kč do jednoho měsíce do právní moci rozsudku, k rukám Mgr. Petra Václavka, advokáta.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhá zrušení v záhlaví tohoto rozsudku uvedeného rozhodnutí žalovaného, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobkyně a potvrdil rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 26.6. 2015, č.j.: OAM-25844-34/TP-2013 (dále jen „*prvostupňové rozhodnutí*“), kterým byla podle § 87k odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu*“) zamítnuta žádost žalobkyně o povolení k trvalému pobytu.

Žalobkyně napadla rozhodnutí v celém rozsahu a domáhala se jeho zrušení a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V podané žalobě uplatnila tyto žalobní body (které se značně kryjí s odvolacími důvody), jimiž je soud při svém přezkumu vázán. Uvedla, že žalovaný porušil své povinnosti odvolacího správního orgánu, přičemž odůvodnění odporuje správnímu řádu, když nebyl zjištěn ani stav věci, což je v rozporu se zásadami činnosti správních orgánů. Nesouhlasí s tím, že skutkový závěr byl učiněn v tom smyslu, že uzavřela

účelové manželství, když takový závěr učinil žalovaný na podkladě pohovoru s ní a jejím manželem. Hodnocení těchto výpovědí je podle názoru žalobkyně provedeno selektivně, bez vzájemné souvislosti a v její neprospěch. Odlišnosti mezi těmito výpověďmi považuje za nevýznamné a považuje je spíš za potvrzení jejich pravdivosti. Tyto odlišnosti považuje za natolik marginální, že z nich nelze vyvozovat příslušný závěr (barva zubního kartáčku partnera, cukroví nakoupené v Albertu, domácí cukroví na vánoce, slavení vánoc jako dodržování zvyků, přiřazení jiného jména vlastní matce žalobkyně, záměna jmen dcer jejího manžela, manžel nezná jméno bratra žalobkyně). Jak již jednou uváděla, považuje tyto skutečnosti za nepodstatné a nemající pro žalobkyni a jejího manžela prioritu (to platí i např. pro okolnost, že manžel žalobkyně nezná její pobytový status, neznalost o bankovních institucích, v nichž mají uloženy prostředky). Dále nesouhlasí s hodnocením odpovědí na otázky týkající se vzdálené minulosti (až 4 roky nazpět – kdo byl přítomen na obřadu, jak byl oblečen), což relativizuje dlouhou dobou od uplynutí a psychickým stresem v průběhu řízení. Opětovně se vrací k okolnostem, které nepovažuje za podstatné (kdy se k sobě manželé nastěhovali). Tyto výpovědi by podle jejího názoru měl brát správní orgán jako indicii, nikoliv jako závěr o konstataci účelovosti uzavřeného manželství. Tyto rozpory podle jejího názoru nemohou být důkazem o účelovosti manželství. Dále uvádí, že žalobkyně a její manžel byli předvoláni k výsledku na den 15.1.2015, z tohoto výsledku se omluvili, a žádný nový termín nebyl stanoven. Další podpůrné důkazy nepovažuje rovněž za podstatné a uvádí, že se jedná o podklady pro rozhodnutí, které nemají povahu řádného důkazu.

Napadené rozhodnutí pak považuje za nesouladné se zásadou přiměřenosti, kdy podle jejího názoru nebyl dopad rozhodnutí zkoumán ve vztahu k její osobě a nezletilým dětem, když není podstatné, zda se podařilo prokázat rodinnou vazbu žalobkyně k občanu EU, když hlediska podle ust. § 174a zákona o pobytu jsou širší. Uvedla, že zde pracuje, má zde kamarády a sociální a kulturní zázemí. Dále se domnívá, že nebyla respektována práva nezletilých týkající se Úmluvy o právech dítěte.

Žalovaný s žalobou nesouhlasil a navrhoval ji zamítnout jako nedůvodnou, když důvody jsou obsahově shodné s důvody napadeného rozhodnutí.

Při ústním jednání, které se konalo v nepřítomnosti žalovaného, který se z něj řádně omluvil, žalobkyně na svém procesním návrhu setrvala.

Z obsahu předloženého správního spisu jsou podstatné tyto pro posouzení důvodnosti podané žaloby podstatné skutečnosti.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí je mj. uvedeno, že žalobkyně podala dne 3.12.2013 ministerstvu vnitra žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle ust. § 87h odst. 1 písm. a) zákona o pobytu. Žalovaný přezkoumal prvostupňové správní rozhodnutí v mezích a podle ust. § 89 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*správní řád*“) a k jednotlivým odvolacím námitkám uvedl, že je nemá za důvodné, když ministerstvo vnitra shromáždilo dostatečné podklady pro své rozhodnutí, přičemž vycházelo převážně z výsledků správního řízení ve věci žádosti žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu na území, což však není nezákonný postup, když ministerstvo vnitra učinilo tyto dokumenty součástí tohoto spisového materiálu. K příslušným závěrům nedospělo ministerstvo vnitra pouze na základě sdělení příslušníků policie, tuto skutečnost ministerstvo v prvostupňovém rozhodnutí pouze konstatovalo, ale žádné závěry z ní nevyvozovalo.

V další části odůvodnění žalovaný uvádí, že nesouhlasí s tím, že by rozpory ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela nebyly zásadní a že by se jednalo o maličkosti. Z porovnání obou výpovědí manželů je zřejmé, že jsou rozporuplné, rozpory jsou podstatné (manželé se neshodli v popisu průběhu seznámení, společných schůzek, nákupu snubních prstenů, průběhu svatby či společného trávení volného času), není pravda, že by ministerstvo kladlo důraz na nepodstatné věci, jako je např. barva zubního kartáčku. Žalovaný dále uvedl, že není běžné, aby manžel žalobkyně nevěděl o okolnostech jejího pobytu na území, když takové informace jsou pro další společné soužití manželů rozhodující, stejně zarážející je neznalost manžela žalobkyně ohledně osobních finančních poměrů jeho ženy či rozpor v otázce, kdo sháněl snubní prsteny na svatbu a jaké prsteny to byly. V dalším hodnocení odkázal žalovaný na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí a obsah spisového materiálu. V běžném a reálně fungujícím partnerském vztahu spolu manželé určité situace společně prožívají, a právě na tyto situace míří otázky pokládané ve správním řízení při zkoumání domnělé účelovosti uzavřeného. Tyto situace by měli být schopni manželé pospat individuálně, přičemž v případě funkčního svazku by měla být výsledkem v zásadě shodná odpověď alespoň v podstatných rysech. V tomto směru je v odůvodnění zmíněn rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2013, čj. 3 As 101/2013-34, přičemž v tomto případě byly hodnoceny všechny zjištěné skutečnosti, nikoliv přisuzován důležitý význam pouze dílčím okolnostem jednotlivých případů. Dále je v odůvodnění uvedeno, že je možné poukázat na pobytovou kontrolu dne 18.3.2015, kdy žalobkyně hlídce policie nejprve uvedla nepravdivé údaje týkající se aktuálního pobytu jejího manžela, když ten měl být pracovně v Brně, hlídce se však podařila manžela telefonicky kontaktovat, a zjistila, že ten je na návštěvě u své sestry, následně hlídka provedla další kontrolu, té se chtěl manžel žalobkyně nejprve vyhnout a před hlídkou utíkal, aby se později v bytě své údajné sestry schoval. Všechny podklady shromážděné ve správním spise vytváří ucelený důkazní řetězec, jehož přesvědčivost nelze zpochybnit ani vyvrátit bagatelizací rozporů ve výpovědích žalobkyně a jejího manžela. Tvrzená existence rodinných vazeb na občana České republiky nemá ve skutečnosti reálný podklad a účelem uzavřeného manželství byla legalizace pobytu žalobkyně na území, nelze opominout ani fakt, že žalobkyně uzavřela manželství v týž den a na stejném místě, jako její bývalý manžel, který si vzal naopak za manželku českou státní občanku. Žalobkyně v minulosti neúspěšně žádala o získání mezinárodní ochrany, azylovou proceduru absolvovala se svým bývalým manželem. Poté, co bylo řízení ve věci mezinárodní ochrany pravomocně skončeno a zastaveno bylo i řízení ve věci správního vyhoštění žalobkyně, že požádala v roce 2010 o vydání povolení k přechodnému pobytu jako rodinná příslušnice českého státního občana, toto řízení bylo pravomocně skončeno dne 17.10.2013, kdy žádost byla pravomocně zamítnuta. Následně požádala dne 3.12.2013 o vydání povolení k vydání trvalého pobytu, přičemž tuto žádost opětovně zdůvodnila rodinnou vazbou na českého státního občana. Tato časová skladba potvrzuje, že se žalobkyně dopustila obcházení zákona o pobytu s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území tím, že uzavřela účelově manželství s českým státním občanem.

V další části odůvodnění žalovaný hodnotí další odvolací námitku s tím, že žalobkyni byla dána možnost seznámit se s veškerými podklady pro vydání rozhodnutí, této možnosti dne 14.4.2015 využila. Žalobkyně byla po celou dobu správního řízení nečinná, neuváděla žádné skutečnosti, které by svědčily o tom, že její manželství plní svou funkci, a nenavrhl k tomu ani žádné důkazy.

V odůvodnění je pak uvedeno, že zákonodárce nestanovil ministerstvu vnitra v ust. § 87k povinnost zabývat se dopady zamítavého rozhodnutí do soukromého či rodinného života cizince, ani přesto však tyto dopady žalovaný neshledal. V případě, že by žalobkyně byla

nucena území opustit, ji její rodinní příslušníci mohou následovat, nemusí tak dojít ke zpretrhání rodinných vazeb, žalobkyně v minulosti na území neoprávněně, přesto zde započala svůj soukromý život rozvíjet, ač jí muselo být zřejmé, že možná bude muset v budoucnu území opustit, případně pracovní, sociální a kulturní aktivity žalobkyně pak nebyly nijak blíže odůvodněny, a není tak zřejmé, o jaké aktivity se jedná.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, včetně řízení, jež jeho vydání předcházelo, v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán, vycházejí přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodnutí správního orgánu (ust. § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s.ř.s.“), a o důvodnosti podané žaloby uvážil takto.

Podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu: *„Správní orgán je oprávněn vyslechnout účastníka řízení, je-li to nezbytné pro zjištění skutečného stavu věci, zejména pro posouzení, zda se nejedná o obcházení tohoto zákona cizincem s cílem získat oprávnění k pobytu na území, zejména zda účelově neuzavřel manželství nebo zda jeho účelově prohlášeným souhlasem nebylo určeno otcovství. Účastník řízení je povinen vypovídat pravdivě a nesmí nic zamlčet. Správní orgán účastníka řízení před výsledkem poučí o důsledcích odmítnutí výpovědi a nepravdivé nebo neúplné výpovědi.“*

V dané věci je z odůvodnění rozhodnutí i obsahu předloženého správního spisu patrné, že správní orgány vycházely při hodnocení žádosti o příslušný pobytový režim z podkladů z dřívějšího správního řízení, kterým byla žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu. Ačkoliv je nutné v obecné rovině uvést, že takový postup není v rozporu s žádným ustanovením správního řádu či zákona o pobytu, pokud výsledky v takovém předcházejícím řízení využije správní orgán jako podklad pro rozhodnutí, musí být zhodnoceno, zda pro zjištění skutečného stavu věci není nutné takový výsledek v tomto řízení provést znovu (srov. ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu). V této věci podala žalobkyně žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dne 3.12.2013, prvostupňové správní rozhodnutí bylo vydáno dne 26.6.2015 a napadené správní rozhodnutí pak dne 24.9.2015, přičemž v prvostupňovém správním rozhodnutí vycházel správní orgán z výpovědi z předchozího správního řízení, kdy se výsledek žalobkyně i J. D. konal dne 24.1.2011 a dne 5.3.2013. Dále je z odůvodnění patrné, že správní orgány vycházely z příslušných pobytových kontrol, které se konaly až po provedení těchto výsledků (18.3.2015), z nichž čerpaly důvody pro své rozhodnutí. Ačkoliv je v odůvodnění prvostupňového rozhodnutí popsáno, co příslušná policejní hlídka zjistila, k těmto skutečnostem nebyla žalobkyně nijak vyslechnuta a správní orgány vycházely z jejího výsledku z předchozího správního řízení.

Ačkoliv jsou tyto skutečnosti pro příslušné hodnocení účelovosti uzavřeného manželství hodnoceny a je z nich tak vycházeno, jedná se o skutečnosti v době rozhodování správního orgánu prvního stupně značně zastaralé. Pokud pak se navíc vychází z další pobytové kontroly, která následovala až po těchto výsledcích, k jejímž závěrům žalobkyně vyslechnuta před vydáním rozhodnutí nebyla, ačkoliv je tato pobytová kontrola hodnocena a jsou z ní činěna příslušná skutková zjištění, jedná se o podstatnou vadu řízení, která je pro celkový skutkový závěr značně podstatná. Celkově je tak nutné uvést, že v tomto správním řízení jsou konkrétně hodnoceny konkrétní rozpory v podaných výpovědích z předchozího správního řízení, které byly v době rozhodování správních orgánů již téměř dva roky staré, což soud nepovažuje za dostatečné. Právní názor žalovaného, že sama žalobkyně žádné jiné skutečnosti neuváděla, je podle názoru soudu neudržitelný, neboť tyto skutečnosti měly být ověřeny v tomto správním řízení, a to i s ohledem na zjištění, která plynou z mezitím

provedené pobytové kontroly (a která hodnocena byla – srov. např. třetí odstavec odůvodnění napadeného rozhodnutí na str. 6).

Soud tak v dané věci uvádí, že podle jeho názoru doba, která uplynula od výsledků žalobkyně v předchozím správním řízení a skutečnost, že byla jako další skutečnost hodnocena pobytová kontrola, která byla provedena rovněž po delší době od tohoto výsledku, je natolik dlouhá, že pro náležité zjištění skutečného stavu věci měla být žalobkyně znovu vyslechnuta podle ust. § 169 odst. 2 zákona o pobytu, a to k podstatným skutečnostem, které mohou odůvodnit závěr o možné účelovosti uzavřeného manželství. Až po takto doplněném dokazování je možné zjištěné skutečnosti hodnotit s vazbou na tuto podanou žádost. V tomto směru soud odkazuje na argumentaci, kterou uvedl Krajský soud v Plzni ve svém rozsudku ze dne 15.7.2015, čj. 57 A 75/2014-52 (dostupný na www.nssoud.cz), na níž zdejší soud odkazuje a který je podle jeho názoru aplikovatelný na tento případ, kdy příslušný výslech je podstatným podkladem pro posouzení žádosti, resp. k případnému závěru o účelovosti uzavřeného manželství.

Na druhou stranu soud uvádí, že výslech žalobkyně a jejího manžela z předchozího řízení lze jako podklad využít a z něj rovněž vycházet, případně jej hodnotit s dalšími podklady pro případný závěr o možné účelovosti uzavřeného manželství. Pokud se budou hodnotit skutkové okolnosti, k nimž došlo v minulosti, lze pochopitelně z takového již jednou provedeného výsledku vycházet a případné skutečnosti, které vyplynou najevo v tomto řízení, s takovým podkladem konfrontovat.

V dané věci tak soud uzavírá, že podanou žalobu považuje za důvodnou a proto napadené rozhodnutí zrušil pro vady řízení a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 76 odst. 1 písm. c) a § 78 odst. 4, 5 s.ř.s.). V dalším řízení je správní orgán právním názorem soudu vázán.

Pro úplnost soud uvádí, že hodnocení dalších žalobních bodů považuje prozatím za předčasné, neboť závisí na hodnocení podkladů ve správním řízení, které budou muset být doplněny a tím tak hodnoceny znovu v novém rozhodnutí.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Vzhledem k tomu, že ve věci byla úspěšná žalobkyně, má nárok na náhradu nákladů řízení, které tvoří zaplacený soudní poplatek (3.000,- Kč žaloba, 1.000,- Kč návrh na přiznání odkladného účinku), a dále odměna advokáta podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů, a za 3 úkony po 3.100,- Kč a 3 režijní paušály po 300,- Kč (převzetí věci, sepsání žaloby, účast u ústního jednání dne 11.4.2017), a příslušnou daň z přidané hodnoty, neboť advokát je plátcem této daně. Celkové náklady řízení tak tvoří odměna - 3.100,- Kč x 3 + 21% DPH, režijní paušál - 300 Kč x 3 + 21% DPH, soudní poplatek - 4.000,- Kč, celkové náklady řízení bez vyčíslení DPH : 14.200,- Kč, DPH 21% : 2.142,- Kč, celkové náklady řízení s vyčíslením DPH : 16.342,- Kč.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou (2) týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího

správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 11. dubna 2017

JUDr. Ladislav Hejtmánek v. r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Pechočová